

מתוק מדבש

יום שישי בשעה 17.00 שיעור 'בואי כלה'
על פרשת השבוע: (להאזנה 03-6171111)

כניסת השבת – 18.11
יציאת השבת – 19.16
רבנו תם (72 דקות זמניות) - 19.54
(אופק חדרה)

שבת קודש 16.00 - שיעור 17.00 – מנחה
בית הכנסת 'בית יוסף' א.ת.ג, אולגה
פרוכ'ס הפא'ס פס'ס ה'!

שנה 11 - גיליון 447
פרשת נצבים
ערב ראש השנה תשפ"ו

לקט חידושי תורה מתוך שיעור פרשת השבוע שנאמרו ע"י
הרב ברוך בוקרה שליט"א

פס'ס הכנסת 'בית יוסף' ו'אחפ'ס א'ח'ס' פ'פ'ס א'ל'פ'ס

ניתן לצפות ולשמע את שיעורי הרב באחר 'קול הלשון' ובמלפון 073-2951228

וכל זה כדי שממך ילמדו וכך נגיע ש'עד עולם – לעשות
את כל דברי התורה הזאת... מתוק מדבש!

בכל לבבך ובכל נפשך... ושב ה' א-לוקיך את שבותך (ל', ב-ג)
רבי מאיר יחיאל ממאגלינצא זצ"ל פירש פסוק זה נפלא:
הקב"ה מבקש מבניו 'פתחו לי פתח כפתחו של מחט ואני
אפתח לכם פתח כפתחו של אולם' אך מה יהיה אם גם את
הפתח הקטן הזה יהודי מתקשה לפתוח? לכן אנחנו
מבקשים: 'שובה ה' את שביתנו' גם את חלקנו בתשובה
תעשה אתה.

ולזה בא הפסוק ומבטיח שבאחרית הימים אם יהודי יביע
רצון אמיתי לשוב בתשובה, אז גם את הפתח שאנו צריכים
לפתוח ה' ידאג לפתוח בעצמו. וזהו שנאמר 'בכל לבבך
ובכל נפשך' - כשרצונך לשוב לה' יהיה כנה אז 'ושב ה' א-
לוקיך את שבותך' גם את חלקך ה' יעזור. מתוק מדבש!

לא בשמים היא (ל', יב')

רש"י: אילו היתה בשמים היית צריך לעלות אחריה ללמדה
סיפור יפה מובא במדרש רבה (קהלת): רבי חנינא בן דוסא
ראה את בני עירו מעלים נדרים ונדבות לירושלים, אמר,
הכל מעלין לירושלים ואני איני מעלה דבר? יצא מחוץ
לעיר, ראה אבן אחת גדולה, סיתת וניקה אותה, וביקש
לשכור פועלים להעלותה לירושלים. אמרו, תן חמשה
סלעים ולא היה בידו הכסף. זימן לו הקב"ה חמשה
מלאכים, והסכימו להעלותו ואמרו לו, ובלבד שתתן ידך
ואצבעך עמנו. נתן ידו ואצבעו עמהם, וברגע עפו ופרחו
ונמצאו עומדים בירושלים.

ויש לשאול: למה הקב"ה עיבד אותו עד ששכר פועלים
ולא שלח לו תיכף מלאכים? וגם, מהו התנאי שהעמידו
המלאכים לר' חנינא בן דוסא 'ובלבד שתתן ידך ואצבעך
עמנו'? ענה ה' חפץ חיים' (מדשן ביתך) זיע"א: 'ללמדנו,
שהאדם מחויב לפעול בכל מצב שהוא, ולעשות מצידי
כל מה שניתן לעשות, אפילו אם בדרך הטבע המשימה שלו
נראית כבלתי אפשרי, רק אז שולח הקב"ה עזרתו בדרך
נס. רק אחרי שעשית מצידיך את כל מה שיכולים לעשות,
יבוא הסיוע ממעל.

וזה שאומר הפסוק: 'לא בשמים היא' וכתב רש"י: 'שאלו
היתה בשמים היית צריך לעלות אחריה וללמדה' ואיך אמר
'היית צריך לעלות' הרי אפילו אם נעשה אלף סולמות לא
נגיע לשמים? משמע אם כן, שאנחנו מצידינו חייבים
לעשות כל מה שביכולתנו לעשות, אפילו אם ברור מראש
שאין כח עשייתנו להשיג את המטרה, כי אז הקב"ה עוזר
לנו מחוץ לדרך הטבע. מתוק מדבש!

אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש... למענך א-לוקים חיים
ישנה עצה נפלאה מרבי אליהו לופיאן זצ"ל לזכירה בדין

**והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות ליבי
אלך... לא יאבה ה' סלוח לו (כט', יח-יט')**

לימוד ענק הביא רבנו הכתב סופר זיע"א: 'דברים אלו המה
מוסר אל האנשים שהם טובים לבריות ורעים לשמים,
וכשמוכיחים אותם על עבירות שבין אדם למקום אומרים
שדי להם במה שיש להם לב טוב לרחם על הבריות. וזה
שאומר הפסוק 'והתברך בלבבו' דהיינו בזה שיש לו לב
רחמן, אף 'כי בשרירות ליבי אלך' ואעשה כל רעה שבעולם
ובכל זאת 'שלום יהיה לי' אבל באמת 'לא יאבה ה' סלוח
לו ויענישו על העבירות וייתן לו שכר על המצוות, כי אין
מצווה מכבה עבירה וכן להיפך... 'ד'צ'ס חס'ס מ'א'ד'!

והציין 'פס'ס מ'ל'פ'ס ד'פ'ס'ס'ס

חתן טרי ביקש מרבו צ'ס ד'פ'ס'ס ב'ית. אמר לו הרב
'פ'ס'ס נ' ד'פ'ס'ס, האחד הוא מ'ל'פ'ס'ס צ'ס ו'פ'ס'ס'ס לא
ת'צ'ס. מ'ל'פ'ס'ס צ'ס 'ת'ק'ס'ס ד'פ'ס'ס'ס כ' ח'ס'ס מ'ס'ס
ס'א'ת'ס מ'ד'פ'ס'ס. ו'ס'ס ה'ל'ס ת'צ'ס? ס'א'ס ח'ת'ס ו'ר'ס צ'ס:
'ל'פ'ס'ס א'ל ת'ס'ס א'ת י'ס'ס ה'ו'ל'פ'ס'ס ד'פ'ס'ס'ס...'

וישלכם אל ארץ אחרת כיום הזה (כט', כז')

האות ל' של תיבת 'וישלכם' גדולה ובנוסף חסרה 'יוד'.
והסביר בעל הטורים שחסרון ה'יוד' (10) מרמז על גלות
עשרת השבטים שאיננו יודעים להיכן הם גלו.
נפסק בטור: 'המשליך כיסו (ארנק) לרשות הרבים הרי זה
הפקר' ולפי זה יש לשאול: האם נאמר שה' הפקיר את עם
ישראל בהשליכו אותם לגלות?

מתרץ רבנו הרדב"ז זיע"א: אם האדם השליך את הארנק
לרשות רבים אבל קשר לארנק חבל ארוך, שהוא עצמו
אוחז בצדו השני, באופן כזה הארנק אינו הפקר ואסור
לאיש לגעת בו...

האות ל' הגדולה במילה 'וישלכם' דומה לחבל ומרמזת
שלמרות שה' השליך את עם ישראל לגלות עדיין הוא
קשור אליהם בחבל שנאמר 'כי חלק ה' עמו יעקב חבל
נחלתו' ולכן מכאן ראינו 'כי לא יטוש ה' עמו ונחלתו לא
יעזוב'. מתוק מדבש!

**הנסתרות לה' א-לקינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם
לעשות את כל דברי התורה הזאת (כט', כח')**

חשבנו בס"ד לבאר פסוק זה בדרך רמז מוסרית:
האם ראוי לאדם שיפרסם את מעשי המצוות ועבודת ה'
שלו ברבים? מצד אחד ראוי שלא, שהרי 'לענווים יתן חן'
אך מאידך, אם אדם יעבוד את ה' בסתר, לא ילמדו בניו
ממנו ועלולים לסטות ח"ו מדרך ה'...

וזה שאומר הפסוק: '**הנסתרות** לה' א-לקינו' בדרך כלל
תעבוד את ה' בענווה ובצנעה. '**והנגלות**' – מתי תפרסם את
מעשיך? 'לנו ולבנינו' כשאתה נמצא עם בניך.

אתה מבין רבוננו של עולם? אתה רואה מה זה? ...!
נכון *עלמא מדהים* *נפולא מדיע שתכלהנה* *נה וקללותיה*,
תחלהנה וברכותיה?

כי שומע קול שופר אתה...

מובא במשנה (ראש השנה ג', ב'): 'כל השופרות כשרים חוץ משל פרה' והגמרא מסבירה טעם לכך כיוון שאין קטגור נעשה סניגור ושופר של פרה עלול להזכיר חלילה את חטא העגל (בנה של הפרה).

אבל יש לשאול: כהן גדול לא היה נכנס לקודש הקודשים עם בגדי זהב כדי שלא להזכיר את חטא העגל. יחד עם זאת מחוץ לקודש הקדשים היה הכהן הגדול עובד בבגדי זהב ורק בכניסתו לפני ולפנים היה פושט ולובש בגדי לבן. ומכאן שמחוץ להיכל אין חשש שקטיגור יעשה סגור.

אז אם כך מדוע אסור לתקוע בשופר של פרה? הרי התקיעה בשופר היא מחוץ לקודש הקדשים?

מתוך רבי ישראל מסלנט זיע"א: הגמרא אומרת 'שופר הואיל ולזכרון הוא בא כלפנים דמי' דהיינו התקיעה בו נחשבת כתקיעה בתוך קודש הקדשים.

ולמדנו שבשעת תקיעת שופר כל עם ישראל נמצאים כביכול בקודש הקודשים ושם הרי אסור להזכיר את חטא העגל ולכן נפסל שור של פרה. *מתוך מלך* *עלמא*!

ובענין זה מובא במדרש רבה המעשה הנורא הבא:

בזמן חורבן בית המקדש השני ביקשו השונאים להיכנס להר הבית, הם פחדו ואמרו 'כנס אחד מהם תחילה'. הם פנו ליוסף משיתא שהיה ידוע כיהודי פורק עול ובעל עבירות ואמרו לו 'כנס אתה פנימה ומה שאתה מוציא בתחילה יהיה שלך', הוא נכנס והוציא את מנורת הזהב אמרו לו 'אין דרכו של הדיוט (איש פשוט) להשתמש בזאת ולכן את זה נעביר לקיסר ואתה כנס שוב ומה שתוציא הפעם יהיה שלך. יוסף משיתא לא הסכים להיכנס שוב.

עמדו והציעו לו הצעות מפתות 'אתה תקבל את המכס מכל תושבי ירושלים במשך שלוש שנים' אך הוא לא הסכים ואמר 'לא די לי שהכעסתי לא-לוקי פעם אחת לא אכעיסנו פעם שניה'.

הם החלו לענות אותו בעינוי תופת כדי שיסכים להיכנס ועל כל עינוי היה צווח ואומר 'אוי לי שהכעסתי את בוראי... אוי לי שהכעסתי את בוראי...' עד שמת על קידוש השם מתוך תשובה.

אחים יקרים! בוא נתבונן ונשאל: מה פשר השינוי שחל בנפשו של יוסף משיתא?

הסביר הרבי מפונוביז' זיע"א: יוסף משיתא נכנס לכמה רגעים לתוך היכל בית המקדש ושם הוא ספג לתוכו קדושה נפלאה ויראת שמים ולכן לא שייך שהוא יצא משם אותו אדם ולכן בצאתו הפך לבעל תשובה גמור.

והרי גם אנחנו בשעת תקיעת שופר נמצאים בתוך קודש הקודשים וכולנו יכולים לקבל באותה שעה הארה נפלאה ויראת שמים ולצאת מראש השנה יהודים אחרים.

שבת שלום ומבורך! כתיבה וחתימה טובה!

בראש השנה והיא: אדם שיקבל קבלה אחת של דבר שעד היום הוא לא עשה ויקבל על עצמו להשתדל לקיימה במסירות יזכה לראות נסים ונפלאות ויכתב לחיים טובים. רמז לדבר בפסוק: 'אחת שאלתי מאת ה' אותה אבקש' דהיינו בזכות קבלה 'אחת' אוכל להיות בבחינת 'שאלתי מאת ה' אותה אבקש' דהיינו לבקש ולקבל שנה טובה ומבורכת ולראות נסים גלויים ממש. *מתוך מלך* *עלמא*!

שנהיה לראש ולא לזנב...

לרא"ש ראשי תיבות לעשות רצון אבינו שבשמים.

ובענין זה להלן סיפור מופלא (ע"פ סיפור שהובא בספר 'מצוות בשמחה' לרבי משה מיכאל צורן שליט"א)

הסיפור הוא על רבי שפטיה סגל זצ"ל, אביו של רבי יהודה זרחיה זצ"ל, רבה של שכונת 'קרית שלום' בתל אביב. המקרה התרחש בהיותו בחור צעיר שזה עתה נכנס ללמוד בבית מדרשו של הגאון בעל ה'אור שמח' זיע"א.

המעשה אירע בליל ראש השנה, בביתו של הגאון הניחה הרבנית, כנהוג, בצלחתו של כל אחד מהמסובים חתיכה של ראש דג. כל אחד נטל את החתיכה במזלג, ואמר בקול 'יהי רצון מלפניך... שנהיה לראש ולא לזנב'

כשהגיע תורו של הבחור שפטיה, גילה שטעו והניחו בצלחתו לא ראש של דג אלא זנב של דג...

רבי מאיר שמחה התבונן בתלמידו כדי לראות מה יעשה וכיצד ינהג?

הבחור ירא השמים נעץ אף הוא את המזלג בזנב הדג וקרא בקול גדול: 'יהי רצון מלפניך... שאזכה להיות זנב לאריות ולא ראש לשועלים'. בשומעו כך גילה רבי מאיר שמחה את קורת רוחו, וקרא לו לשבת לצדו בראש השולחן! בנוסף לכך, לא הניחו להזדקק להתארח אצל בעלי בתים בעיר, כפי שהיה נהוג בימים ההם, אלא קראו לאכול בקביעות על שולחנו. *מתוך מלך* *עלמא*!

כי שומע קול שופר אתה ומאזין תרועה... (מוסף לראש השנה)

'מקום שבעלי תשובה עומדים צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד' התקיעה רומזת לצדיקים שתמיד עבדי ה'. ואילו התרועה המקוטעת רומזת לבעלי התשובה שחייהם הרוחניים נקטעו. ובא הפסוק לומר שהקב"ה שומע מרחוק את הצדיקים, אבל מאזין מקרוב לקול התרועה שמסמל את בעלי התשובה.

ובענין זה סיפר הרב צחי פנטון: 'הקב"ה אני רוצה לספר

לך משהו, הבוקר אחד המתפללים סיפר לנו שכשהוא הגיע לבית הכנסת הוא ראה בחוץ פועל גורף עלים יבשים במדרכה הצמודה לבית הכנסת. פועל 'עם קוקו ארוך, קעקועים, עגילים. אחד כזה שלא נראה שהוא פוקד את בתי הכנסת'. אחר כך, תוך כדי שחברנו מניח תפילין בתוך בית הכנסת, הוא שמע מהחלון אדם אחר, יתכן הבוס של אותו פועל, שואל את הפועל: 'למה אתה גורף עם הידיים ולא עם הבלואר (מפוח)?'

תשמע טאטע מה ענה לו הפועל: 'יש כאן בית כנסת ובטח מתפללים כעת שחרית ואני לא רוצה להפריע להם'

לע"נ: אבי מורי ממוס בן גיזרה ואמי מורתי גיטה בת מנטה ז"ל
תמר בת מוזל ז"ל / גיסי מייכאל (מכלוף) בן לואיז ז"ל / מו"ר חמי עמרם בן
רחל ז"ל / יעקב בן רבקה ז"ל / מימון ספירו בן מוזל טוב ז"ל
רחל (רשל) בת נעיה ז"ל - יונה עזרא בן צ'חלה ז"ל

להצלחת: חתן בר המצווה חיקר איתמר בוקרה נ"י
משפחת בטט חי' ברוחניות וגשמיות / דקל מלכה - לברכה והצלחה
סוזן בת ימנה - רפ"ש / אורי ישראל - רפ"ש / אהרון בן מסעודה - רפ"ש